

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік 30 зр. (20 кор.)
на пів року 15 зр. (10 кор.)
на чверть року 8 зр. (5 кор.)
на місяць 85 кр. (1 к. 70 с.)

За границею:

на цілий рік 16 рублів
або 36 франків
на пів року 8 рублів
або 16 франків
Поодинокі числа по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові щодня крім неділь і руских свят о год. 6-й пополудні.

Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 9 ул. Коперника (Ліндога ч. 9.) Експедиція місцева в Агенції Сколовського в пасажі Гавсманч.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереження. — Реклямації неопечатані вільні від порта. — Оглошення зничайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надсланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесення по 15 кр. від стрічки.

Женихане з перешкодами.

Вчорашні телеграми припесли сензаційну вість, що сербський король Александер рішив звінчати ся з Драгою Машінею і видав маніфест до народа, в яким повідомляє Сербів про свій намір та заразом немов толкує ся з того, що вибрав для них королеву не зміж коронованих голов, а з сербского люду. Пані Драга Машіна є вдовичкою по правительственім інженері. Кажуть, що се дуже хороша brunетка, невеличка ростом, але слухна вже роками, Вік єї подають на 36 літ, а деякі числять її навіть 39 років. З першого замужя має сина десяти або дванадцяти літ віку. Король Александер любив ся в Драгії ще тоді, коли она була дамою двору королевої Наталії, та своїм образованием і красою здобула собі загальну симпатию та уважане на дворі. Всі знали про сю любов короля, але ніхто не припускав, щоби він носив ся з поважними намірами подружжя. Тож постанова короля з'електризувала ціле его окружене і наробила залюбленому Александрови немало клопоту.

Насамперед подав ся до димісії цілий кабінет міністерський. В суботу по полудні по 4 годинній нараді рішив кабінет уступити і вислав телеграму до президента міністрів др. Гієоргієвича, який перебуває тепер за границею, з повідомленем про сю постанову. Президент міністрів відповів телеграфічно, що прилучає ся до сеї ухвали і так само подає ся до димісії, яку належить сейчас предложити королеви Александрови.

Про властиві причини сеї димісії нема певних вісток, але безперечно ся димісія стоїть в звязи з наміреним вінчанем короля. Зразу король Александер не хотів прийняти димісії кабінету і виявив бажане, щоби він цофнув просьбу о димісію. Але коли міністри по другій нараді заявили одногласно, що мусять обставати при

своїй постанові, король Александер прийняв димісію і поручив вчора президентови державної ради Фріцішови утворене нового кабінету.

Тимчасом стрітила короля немила новина зі сторони вітця, екс-короля Міляна, який тепер перебуває в Карльсбаді. Коли екс-король і теперішній начальний вожд сербської армії довідав ся про намірене супруже свого сина, зателеграфував до міністра війни, щоби подав королеви прошене о звільнене его від обовязків в армії. Телеграма не містила жадних дальших пояснень, бо після сербского, військового регуляміну прошеня о увільнене від обовязків не можна нічим мотивувати.

З Відня доносять, що один з днівникарів інтервював Міляна, котрий прибув туди incognito під іменем гр. Такова. Король Мілян цілком не криє ся, що до резигнації зі становища начального команданта сербської армії спонукали его заручини сина, та що свою димісію вислав десять мінут після одержаня сеї вістки. Відтак Мілян вислав другу телеграму до сина, в якій висказує ему своє найбільше пожаловане з причини сего кроку. У віденських дипломатичних кругах прийнято вість про заручини короля Александра також дуже неприхильно, головню тому, що з сеї причини може прийти в Сербії до заворушень політичної натури.

Резигнація Міляна мал» на разі такий некорисний вислід, що Фріціш, якому король Александер поручив утворене нового кабінету, відказав ся від сеї місії. Король звернув ся ще до кількох висших генералів з просьбою о утворене нового правительства, але всюди стрітив ся з відмовою в виду димісії Міляна. Але навіть найбільше окружене опускає короля Александра: до димісії подали ся его прибічні ад'ютанти і надворний лікар.

В Відгороді вість про заручини короля викликала також неприхильне вражінє. На доказ сего підносять характеристичний

факт, що оноді ніхто не уважав потрібним удекорувати доми, як звичайно буває в таких случаях, або зарядити ілюмінацію міста. Але король Александер не зражує ся тим. Казав устави подвійну почесну сторожку перед домом своєї нареченої і відвиджує єї щоденно, а довідавши ся, як неприхильно прийнято его матримоніяльні наміри, заявив, що остаточно воліє зложити корону, чим виречи ся супружя з Машіновою, яку полюбив і мусить з нею оженити ся.

Ся постійність короля, здає ся, переломила перший напір недоволених вельмож. В суботу відбув ся галевий обід в королівській палаті, в яким взяли участь також президент скупчини, богато послів і достойників.

Димісію екс-короля Міляна син вже прийняв, а задля управильнення ситуації конферував з богато особистостий, які не належать до жадного політичного сторонництва і тому припускають, що будуче правительство не буде партійним, як се було завдяки впливови Міляна. Остаточно на порученє короля Александра президент апеляційного суду Лазар Йованович прийняв ся зложити новий кабінет.

Вісти з Канади.

Чесна Редакціо!

Прошу помістити сих пару моїх слів у «Свободі», із нової України, як нам тут веде ся.

Перед Сошествієм Св. Духа їхали два зрадники з Вінніпег до Сифтон, о. Сват Кулявий і цареславний батюшка, щоби вислати на карк бідному Русинови свого царства.

Вдовж дороги дарували іммігрантам батюшка книжочки, а Кулявий хрестики, то народ то все приймав, в руки цілував і на коліна падав, бо Кулявий царство обіцяв. Приїхали до Dauphin і гдєсь взяли ся лизуни Кулявого і донесли ему, що батюшка дає книжочки. І став Кулявий кричати: «не беріть, сих книжочок, бо то дідько вас у пропасть тягне; мене слухайте,

— Богу дякувати... зітхнув нещасний і весело прислухував ся дзвінкови, що урочисто звенів в старім лісі.

По кількох хвилях була пропасть святинею, в котрій нещасний Яць складав рахунок перед Богом, що в своїм нескінченім милосердію і любови потрудив ся до нього. —

І мовби його милосердіє Боже ще стілько сживляло і кріпило, що міг погодити ся з Богом, говорив поволи з слабою свідомостию: про гроші, про люльку... про кривду, що сповнив... про підпал...

При тім зітхав: — Боже мій, о Ісусе мій і Пречиста Діво Маріє — помилуйте мене...

Нагло підніє ся до гори і крикнє: Дядьку, — усьо вам віддам — совісно віддам. — Із уст бухнула кров, тіло повалило ся, стрясла ся грудь, випрямував ся — і віддав Богу духа.

Пан-отець замкнув йому очи, зложив руки і зробив над ним знак св. креста...

Вкляк з Відком біля мерця. Перехрестили ся, сьвященяк почав: «Господи, вічний судіє, змилосерди ся над його душою: Отче наш, іже вси на небесіх...» Оба молили ся, похиливши голови, тихим, сумним голосом...

8

НАГУЛА.

(Стільський образок. Написав о. Ф. Мешко).

(Конець).

Що хвиля дрозав на цілім тілі, мовби почув якийсь надзвичайний біль, або думав про щось страшного...

Неначе в дивнім перестрахи затиснув очи і шептав ців виразно:

Упав-єм в пропасть... в ночи... в часі темряви...

Сей страшний непокій отворив на новорану, що з неї почала канати кров. На уста виступила кєрвава піна...

— Дядьку... умираю. І шептав.

— Не умрещ — ні!

Та мимо того старець перестрашив ся. Хвилинку мовчав, мовби надумуючись, а потім сказав тихим, приязним і поважним голосом:

— Яцю — та чейже без пан-отця не будеш умирати... Пійду по них та прикличу і Загірного...

— Нагула над силу підніє руку і махнув нею по воздуху. Підніє ся трошки до гори і пе-

рестрашений сиюглядаючи в лице угляра, стогнав благальним голосом:

— Ні... ні... Христа ради... Загірного ніколи! — Але пан-отця бажав-бим перед смертю... Ідїть по них... дядьку... А скоро... щобим не умер... О Боже мій, о Христе мій!

Похилив ся знов на скалу. — Руки зложив на груди. Очи замкнув. І мабуть тепер виовні зрозумів злочин, що сповнив в своїй шалї і безмежній жажді мести і знов зітхав:

— О Боже мій, Ісусе мій — о розпятий Христе!

Відко занепокоєний не міг зійти з дива. Встав і промовляв до хорого:

— Моли ся, Яцю, і здай ся на Бога... Я прийду тільки з пан-отцем... Диви ся, побігну туди до гори, через потік — а за чверть години буду в церкві. — Але що чверть години — навіть скорше...!

І справді угляр черство і скоро, як двадцятьлітній молодець, мчав до гори...

* * *
Майже ців години лежав Яць над потоком в страшних болях...

Втім дав ся чути на горі в лісі голос дзвінка...

бо я так само як Ісус Христос, я вас до раю заведу, а він до пекла. Тимчасом довідав ся батюшка, що Кулявий ему лає і став прозивати Кулявого чортом. «Слушайте люди, я не чорт, як он, люципер страшної, я иної как он, бо он грабіт з душей, а я без душі. Мене слухайте, бо я наследник Христа, а он чорта, я вам царство каждому дам».

Тоді виходить руско-французский дяк і каже: «люде, чи бачили ви попа з бородою, ні, се не піч. А се ваш відкупитель від вічної пропасти, котрого сам Ісус Христос зіслав нам бідним в корчі. Ми вже тут не будемо мати руского попа, бо они тут права не мають. Тут вже був один, але его вигнали до Америки (Спол. Держав), а може і до Галичини утік, хто се знає. А сей Кулявий, то наш тато. Він знає бідного, дитину хрестить за 50 центів, а шлюб дає за 5 долларів. Се ксьондз, тай мудра голова, спаршивіла би, чи там, вибачайте, просвітилась би, хотів я сказати, а сказав інакше; але то вич, кінв на чотирох ногах, а шітке ся, не то чоловік».

Ой здалось би, щоби, о. Д. Поливка загостив до нас з тої «тепличини» хеть раз на рік, бо діти є вже по два роки не хрещені, ждуть на свого приятеля, та і чутки нема про него, а Кулявий нас розриває. Бійте ся Бога, чесна редакціо, пришліть нам руского священника, щоби нам порядок зробив, бо французкі, польскі та православні пхають ся до нас, як свиня рило до жолуба.

Sifton, Man., — В. Стандрик.

До сеї дописи, писаної правдиво американським способом, робить ред. «Свободи» таку примітку від себе: Допись п. Стандрика, котру помістили ми дословно, се один з многих покликів з пустарів канадійських до наших духовних властей. Народ наш роздирають чужі на всі боки, а «власти» духовні збирають грошики, відсилають їх до Риму, або на муривські та китайські місні. Чи ж голос сеї має остати голосом воїуючого на пустини?

З країни нужди та здирства.

З Косівського.

«Моя неня Оленсандра — оповідає Марія Шкеул — одідичила по своїм дедуви Николаєви Слижук ґрунт в Яловічорі вишній (присілок ад Плоска І. П.), повіту судового Путилів. Неня моя віддала ся за першого чоловіка Лукена Будзулека і мала з ним троє дітей: Палагію, Катерину і Івана. По смерті першого чоловіка віддала ся моя неня за мого дєдї — Олексу Шкеула. Від сего є я і Тетяна. Коли неня померла, то обібрав ся за опікуна мені і сестрі Андрій Слижук, брат ненин, — він тепер мешкає в Шипоті. Опікун продав мій ґрунт тай сестринин Янклеви Райхман з Плоскої та Мошкови — не знаю, як він пише си, пропав би! — з Путилова, а тогид решту ґрунту з хатами продав Шерфам з Яблонці, (гуцули кажуть Шерфи в многім числі, бо Dawid Schärf & Söhne — се С-іє до таких і подібних справок І. П.).

Побіч них журчав потік. Високо над ними простирало ся голубе небо. В горі над пропастию розлягав ся тихий шелест — неначе жалібна піснь еству, що родило ся під нещасною зьвіздою.

Вічко удав ся до села, повідомити Загірного про смерть Яця.

Коли вийшов з ліса, побачив біля левади пожарище, з котрого еще курился густий, сивий дим і знов огорнув його страх. Не знав до тепер нічо про нічне нещастє. В маленькій своїй хатині, серед ліса, бачив вправді в ночи ясну луну, а не знав, що се пожар сусіднього села.

Нова гадка зродила ся в його голові. А коли хотів відвернути від себе такий здогад, чув в серци еще більший неспокій...

Прийшов до села, в половину спелілого. Решту виратував дощ, що лляв по півночі. Оповів, кого найшов мертвим в лісі; всі впали на здогад, що і сам Вічко передше прочував, а іменно, що Яцко підпалив село.

Та мимо страшного нещастя, що їх по-

чую, що Шерфи дали Тетяні, мой сестрі, 20 зр., а і мені давали ті жида 460 зр. у нота-ра в Путилові — ще перед тим, нім купили той ґрунт у нашого опікуна Андрія Слижука, — але нотар пішов до бухту (книг ґрунт. І. П.) і переконав ся, що надомнов є ще опікун тай казав мені обернути жидам гроші. Я обернула ті гроші у нота-ра при сьвідкови Мітрані Мискар, жінці Стефана з Яловічори горішної, у котрої я служу.

Нотар взяв від мене 15 зр. за те, що виробив мені здоймленє з мене опікунства — при Мітрані Мискар. (Ледви ще де подібний случай лучив ся І. П.).

Сего року перед говінем (великим постом І. П.) ходила я до рата (начальника суду І. П.) в Путилові. Тоді давав мені Шерф Іцко 270 зр. за мій пай. Він піддавав своему шафарови Дудякови гроші для мене, але я не хотіла брати. Якби я мала ґрунт, то мені би си графиди люди (могла би віддатись І. П.), а так «на улиці» ніхто не хоче мене брати! Я була два рази у рата в Путилові і він подав мені форлядунок до нашого опікуна Андрія Слижука, а коли він не хотів іти, я мусіла знову іти першого тижня заговівши у четвер (8/3 1900), а рат каже «хіба его подай на термін, бо інак він не прийде».

Декрета мої сховав один опікун, а другий Янкель Райхман. Коли я Райхмана скаржила до Путилова, то адіонт черноокий, — він вже забрав ся з Путилова — казав мені: тобі вийде декрет.

Коли я мала малі ще роки (була малолітною І. П.), то Янкель Райхман давав через сина Сруля Моняка в Шипоті 100 зр., аби вигулити у мене ґрунт. Жида давали ті гроші для мене на руки газдів, у котрих я служу, і казали мені: бери дурна гроші, няй стоять ті гроші і 10 років у вас, то ми лихви брати не будемо. Коли жида виміркували, що я ґрунту не продам, то заскаржили до суду в Селетині мою газдиню Мітрану Мискар, бо на її руки подавали жида гроші, — і мене. Жида подали нас на 400 зр. замість 100 зр., 300 зр. хотіли вже лифи (лихви), та вже адіонт з гірков бідов збив на 150 зр.

Я невільна на своїй пайці урубати кавалок дерева, бо Янкель Райхман обштрофував мене раз за кілька суків (галуз І. П.) вільхи на 8 діб арешту, як мені адіонт в Селетині казав».

Якої опіки у своїм сирітстві зазнавала Марія Шкеул, можна вже вносити з того одного-одвіського акту, який мені вручила: «Gesch Zl IV 81/92, 7 Das k. Landesgericht in Czernowitz hat mit der Entscheidung vom 23/11 1899 Zl N. IV 1418/99 1 den hg. Beschluss vom 17/11 1899 G. Z. IV 81/92 6 auf Aufhebung der über Maria Skeul verfügten Verlängerung der vormundschaftlichen Gewalt genehmigt (цікаво би знати, з яких причин war verfügt І. П.). — Hievon werden die Betheiligten verständigt und der Vormund Andrei Slezuk seines Amtes enthoben. K. k. Bezirksgericht Abthlg I Putilla am 2/12 1899 Bayer. Але здає ся що записно Слезюка позбавлено опікунчої власти, та п. прокуратор в Чернівцях повинен заняти ся его діяльністю разом з Райхманом, щоби сю бідну слугу з ви-ни опікунів не постигла доля Павла Павучека;

стигло, не чули майже жадного гвіву до підпалача, бо вже доволі був покараний. Всі остовпіли.

Іван і три другі чоловіки без отягання звернули ся з Вічком до ліса по тіло Яцка, про котрого думали, що серед темної, бурної ночи упав в пропасть...

З трудом витягнули трупа з пропасти. Положили на ноші, сплетені з лісних галузь...

Поволи, тихо і поважно переходили з ним межі зелені дерева.

Ніжні, молоді і мокрі від нічного дощу листочки дрожали над сумним походом. В гушавині гуділи весело мушки, чистими, звінкими голосами. В хащах цвірінькало свою мельодію волове очко, а там на верху смереки сьміяла ся жартобливо цюця-сорока...

Над лісом колисали ся високо широкими кругами в воздуху три круки. Мабуть оглядали ся за добичею...

Через ліс продував легонький вітрець і оповідав собі з листочками якусь страшну, таємничу гутірку, а по сьвіжій ранній воздуху немов перелітали незрозумілі людям голоси...

піднесена в інтерпеляції пос. Барвіньского з 2. III. 1900.

Справозданє женського інституту Руского Товариства педагогічного у Львові.

Інститут остає під управою комітету, вибраного Виділом Руского Тов. педагогічного. До комітету належать: голова дир. Едвард Харкевич, економічна директорка Гер. Шухевичева, наукова директорка Мар. Білецька, о. сов. Евг. Гузар, лікарка др. Зофія Морачевска, правний до-радник др. Стефан Федак і настоятелька Юл. Танчаковска. Комітет відбував свої засіданя під проводом голови дир. Харкевича. Інститут поміщений при ул. Курковій ч. 10, отворено з початком вересня 1899. Посвяченє льокалю відбуло ся торжественно 13. жовтня 1899. На внутрішнє урядженє видано 714 зр. 92 кр. В сім першій році уміщених було в інституті 12 дівчат: 9 доньок сьвященничих, 2 доньки учителів, а 1 донька купця. З них ходило 2 до V. (I.) кл. рускої женської школи виділової ім. Шевченка, 7 до кл. VI. (II.) тої школи, одна до VII. (III.) а одна до VIII. (IV.) кл. иньшої школи публичної, а одна до учительської семинарії. В першій півроці сьвідоцтво дуже доброго поступу дістали 3, першу класу 9; — в другій півроці поступ дуже добрий одержала 1, а першу класу 11. Помочи в науці уділяли їм настоятелька і одна учениця IV. року учительської семинарії. В інституті пробували також часово, на два місяці, дві доньки сьвященників, що учили ся кравецтва. Шкільну науку розширювано домовою лектурою з особливою увагою на руску літературу під проводом наукової директорки. Інститутки учили ся крім шкільних наук також сьпіву, гри на фортепяні, на цитрі і танців, а по мисли домашнього регуляміну (ухваленого Виділом) вправляють ся також в домашнім господарстві жіночим, помагаючи настоятельці при порядкованю біля, праню, вареню, печеню. Є гадка, завести в інституті окремий практичний курс домашнього господарства. В грудни минулого року уладили інститутки св.-Николаївский вечер, опісля музикально-вокальний вечер; від часу до часу уладжували також аматорскі вистави відповідних штук. Дня 28. червня відбув ся річний попис гри на фортепяні і цитрі з сьпівом і деклямаціями. Про здоровлє інституток дбала управа інституту, пильнуючи проходів, купелі і — само собою розуміє ся — здорового харчу.

а) Приходи: Оплата учениць 2.628.35 зр., зворот за меблі і пранє 77.25 зр. — разом 2.705.60 зр.; б) Розходи: Харч 1.817.47½ зр., хата 458 зр., опал і сьвітло 151.49 зр., персонал 211.54 зр., до урядженя додано з фонду мелевого 14.92 зр., иньші видатки 6 зр. — разом 2.659.42½ зр.; зістає в касі 46.17½ зр.; в) Маєток інституту: Вартість інвентаря 671.42 зр., стан фонду резервового 1.383.62 зр. — разом 2.055.04 зр.

Едвард Харкевич, голова.

Юлія Танчаковска.

Старий Яцко задержав ся над пропастию. З кешені короткої і зношеної одежини витягнув кремій і сталь. Кріпко ударив одно о друге, запалив губку і приложив до тютюну в старій люльочці...

Опер ся о ручку сокири і глядів задуманий за відходячими.

Хитав сивою головою. Маленькими, старими очима глядів і муркотів сам до себе:

— Так-то ся скінчило!.. Там не буде більше терпіти. На тамтім сьвітлі Господь змилюєсь до тебе і подасть йому лучше жите!..

Отер спрацьованою рукою дві чисті слези, що висунули ся ізза дрожачих повік і поволі сплили по пооранім і зморщенім лиці...

І дрожачим, жалким голосом прошептав:

— Невдовзі понесуть і мене за ним... Чи борше, чи пізнійше понесе чотири чоловіки кожного... чи борше, чи пізнійше!..

З словінського переклав:

Ілько Кузія.

Львів, 31. марца 1900.

НОВИНКИ

— **Календар.** В середу: гр.-кат. Прокла; рим.-кат. Якова апост. В четвер: гр.-кат. Собор св. Гавриїла; рим.-кат. Анни М. Пр. Б.

— **Іменованя і перенесеня.** Президент міністрів як управитель міністерства внутрішніх справ переніс старосту Людвіка Бернацького з Камінки Струмилі до Бучача, призначив старосту Кароля Лідля до служби при намісництві і припоручив секретареві намісництва Мечиславу Стрільбицькому управу староства в Камінці Струмилій; даліше іменовував повітового комісаря Володислава Криницького в Горлицях і повітового комісаря Юліяна Бонарського в Грибові старшими повітовими комісарями.

— **Посол Олександр Барвінський** виїхав до Миколичина.

— **Стипендії для медиків.** Міністерство війни рішенням з дня 9. червня с. р. заявило, що від півроча зимового 1900—1901 роздавати буде стипендії тим слухачам медицини в університетах краєвих, котрі зобов'язані служити через 6 літ лікарями у войску. Стипендія вноситься буде в перших літах 480 К, по зложенню першого ригорозум 720, а почавши від 9. півроку наук аж до получения степеня доктора 1.008 К річно. — Компетенті мають вносити поданя до гарнізонного шпитала ч. 1 у Відні (Militär ärztliche Applicationsschule); до поданя треба долучити свідодство приналежности, метрику, свідодства шкільні з обох півроків 8. кл. гімн. і відпис свідодства зрілости. Також належить удати ся до котрого небудь з лікарів штабових з просьбою о свідодство фізичної спосібности, котре він сам відошле військовим властям. В поданю треба зложити заяву, що компетент піддає ся обовязкови служити 6 літ військовим лікарем, і вказати університет, в котрім хоче віддавати ся студіям. Першенство мають кандидати, що зложили іспит зрілости з відзначенем.

— **Продажа Східниці.** Межи групою французьких капіталістів під фірмою Колле, Ескуля, Кабо і С-ка в Ліоні а дирекцією гал. Каси щадничої прийшло вчера до згоди. Іменно дирекція Каси пристала на продовжене речинця. Купна до кінця падолицта с. р., сли купуюча сторона додасть до зложеного завдатку в квоті 700.000 корон ще 250.000 корон. Угоду в тім дусі підписано вчера. Головною причиною відроченя речинця було стремління згаданой групи капіталістів, зредукувати до найможливіших границь капітал акційного товариства, котре має заняти ся експлуатацією Східниці. Акційний капітал буде вносити 17 до 20 мільйонів франків, а не як первісно думано 30 мільйонів. Крім того в наведеній квоті містить ся значний оборотовий капітал і фонд, призначений на постоене рафінерії.

— **Іспит зрілости в мужескій учительській семінарії у Львові** відбував ся від 2. — 16. липня під проводом радника шкільного п. Болеслава Барановського. До іспиту приушено 46 абітурієнтів. З сих одержали свідодство зрілости: Людвик Федоровский, Іван Глятті (з відзн.), Вільгельм Ган, Григорій Губка, Еміліян Іжицкий, Іван Кабаровский, Володислав Матушкевич, Григорій Мороз, Адам Паньків, Тадей Сьвірчинський, Лука Туркало, Станислав Вішневский (з відзн.) і Станислав Зачкевич. 21 абітурієнтам позволено поправити один предмет по феріях, 8 репробовано на один рік, а 4 відступили.

— **Шкоди від повени.** З Нижнева доносять, що переведена комісарем товмацького староства п. Бартошевским оцінка шкід показує такі висліди: В Петрилові залляла вода 800 моргів поля і 220 будинків, пошкодованих в 1440 осіб на суму 102.000 корон; в Гориглядах 203 моргів, пошкодованих 114 осіб на 20.300 корон; в Долині 59 моргів, пошкодованих 660 осіб на 5.900 корон; в Деліві 37 моргів, пошкодованих 327 осіб на 3.712 кор.; в Новосіцці і Ліпні залитих в 234 моргів і 58 будинків, пошкодованих 596 осіб, на 26.300 кор. Разом залляла вода 1333 моргів, 278 будинків, пошкодованих 747 родин, 3459 осіб, а шкода вноситься 158.212 кор. Рахунок се побижний і не обіймає Нижнева і кілька околичних громад.

— **38 конфіскації** дневників і брошур німецьких і чеських оповідає нинішня «Газета львівська». Конфісковані місця, як видно з наведених півречень, відносять ся головню до поклику «Los von Rom».

— **Іспит зрілости в стрийській гімназії** здали: Барткевич Іван, Барткевич Станислав, Дамм Генрик, Гатнікевич Адольф (з відзн.), Гальперн Гірш (з відзн.), Гінзе Віктор, Гутнікевич Миколай, Модичко Стефан, Міллер Фейвель, Пальмріх Іван, Проців Василь, Шіфф Макс (з відзн.), Сельський Евгений, Зільбер Файм, Соболь Іван (з відзн.), Щуровский Микола, Вечезик Йосиф, Вайсс Мордко (екстерн.) На один рік репробовано 1 ученика, а поправку одержали 5 публ. учеників і 1 екстерніст.

— **Пожежа в Сколім.** Вчера о год. 12^{1/2} в почи вибухнув огонь в домі між залізничним шляхом а тартаком п. Шміда. В тім домі менкало кілька родин львівських купців (разом 50 осіб), що пе-

ребували в Сколім на сьвіжім воздуху. Огонь знищив всю до тла крім людей, що ледви з житем утікли в сорочках. Шкода вноситься звиш 10 тисяч корон.

— **Льотерийне обманство.** В одній льотерийній колектурі в Відні виграно дня 5. листопада м. р. на льотерії в Берні два терна в висоті 2866 і 2390 корон. Коли щасливі посідачі ризиконд зголосили ся по виграні, заявлено їм, що нічого не одержать, бо спис ставлених чисел за пізно дійшов до Берна. Опісля показало ся, що колектантка Анна Скриванек, нарочно допускала ся обманств і не раз цілком не висилала спису ставлених чисел, а побрані гроші ховала для себе. Пошкодовані віднесли ся на судову дорогу, а державний скарб програв справу в трех інстанціях і мусів виплатити виграні квоти та покрити всі кошти процесу. Найвищий трибунал підніс в мотивах, що після льотерийного патенту фікус відповідає за своїх колектантів і має право переводити шконтра в колектурах.

— **Автомобіль з мотором о силі 100 коний!** «Газета sportowa» доносить: Ново построний в фабриці Піржо в Парижі моторовий віз Леметра буде посідати мотор о вісьмох циліндрах, стоячих прямовісно і що два сполучених. Циліндри будуть вправляти в рух розгінне колесо, а від него буде переносити ся рух на автомобіль. Грубість пневматиків вноситься 15 сантиметрів. Автомобіль буде міг робити 120 км. на годину. Виглядає се як байка, а прецінь сей самохід є вже на викінченю і в найкоротшій часі почнуть ся на ній проби їзди.

— **Обід в честь найгарніших красавиць.** В Парижі відбув ся недавно обід конитом американського мільонера Генрика Кімбаль Тава, на який запрошено найгарніші цвітї з жіночого сьвіта. Обід коштував чверть мільона франків і відбув ся в найдорозній реставрації при Елізейській площі. Кожда з пань одержала дорожціну памятку, як бранзолети, брошки, перепаски до волося, а навіть підвязки, розуміє ся, всю викладане дорогими каміннями. Між учасницями обіду находили ся також гарна Отеро і акторка Кльо де Мероде.

— **Бриганті в Італії.** Немалу сензацию викликала в Римі вість, що кілька миль від столиці під Рокка ді Папа появили ся бриганті. В половині черня с. р. три уоружені в стрільби опришки з лицями завязаними хустками напали о 6. годині рано на переїздячий повіз, в яким сидів один з околичних поміщиків. На приказ опришків мусіли так поміщик як і візник клякнути перед кінями і піддати ся ревізії. Коли розбишачи забрали всі дорожціности і гроші і пустили ограблених, появило ся двоє жандармів. Один з них крикнув за утікаючими опришками: «стій!», але у відповідь одержав дві кулі в груди і поляг на місці. Другий жандарм стрілив, однак куля не влучила, а тимчасом опришки пропали в лісі. Є се другий напад на тім самім місці, бо минулого року ограблено там князя саско-майнінгерського.

— **Про сні.** Італійський учений п. д. Сантіс посьвятив богатю праці і часу дослідам над сном та оголосив свої спостереженя в довшій статі. Після зго дослідів сні непокоять найбільше дітї від 6. до 13. року життя, а найменше проявляють ся у старших осіб. На 100 хлопців і дівчат лише 9-ом не снить ся нічого; дівчатам снить ся частійше як хлопцям. На 100 дорослих мушчин 50-им снить ся рідко, 37-ом часто, а 13-ом що ноци. На 100 женцив 33-ом снить ся що ноци, 45-ом часто, а 12-ом рідко. Замітним є, що злочинцям ніколи ніщо не снить ся і то чим більший злочинець, тим спокійнійше снить.

— **Легкий хліб!** В Штокерах вчера о 11. год. в ноци якийсь мушчина пробив ножом 12-літчу дівчину. Узвзнений заявив що є анархістом. Убийства допустив ся длятого, що не годить ся з нинішнім суспільним устроєм, а не маючи праці, хотів собі в сей спосіб забезпечити «дожизненне удержанє».

— **Фортепян як домовина.** В Ковервіль, в Сполучених Державах, померла недавно пняїстка міс Мати Тета. Коли молода артистка чула що догоряє в наслідок розвинених сухіт, заявила свою остатню волю. Свої моці казала положити на фортепяні, при котрім один з її товаришів мав грати похоронні пісні, а опісля похоронити ся в тім самім інструменті. Воли покойної задосить учинено. По скінченім похороннім богослуженю винято з фортепяну цілий механізм, зложено там моці артистки і відвезено їх на цвинтар.

— **Дрібні вісти.** У Львові ширить ся черевний тиф з незвичайною лютостию. — В Загребі убила сокирою якась Губергер сніпого пенсіонованого професора, Пруговецкого.

Наука, штука, література

— **Дзвінок ч. 14.** з 20. липня с. р. Зміст: *Евг. Мандрічевский*: Минуло; На вакації; До дітїй (стихи). — *Г. Сайк*: Сумна царівна. — *Омелько* стрілець. — Цісарска родина. — *Лобомір Селянський*: Совість (стих). — Загадки.

Редакція «Дзвінка» містить ся при ул. Гофмана (Опата) ч. 28, а не при ул. Вагилевича.

Телеграми.

Відень, 24. липня. «Obzor» доносить, що Яворського мають небавом покликати до палати панів.

Прага, 24. липня. Чеські дневники доносять, що др. Кербер коли би не дійшов до порозуміння з Чехами на язиковім поли, буде старав ся позискати їх великими уступками на поли шкільництва. Ходить тут головню о чеський університет на Моравії.

Варшава, 24. липня. Дві бригади стрільців (8 полків) і дві дивізії артилерії змобілізовано для відїзду до Китаю.

Одесса, 24. липня. Застановлено рух охотничої, торговельної флотї, яка жертвувала свої услуги міністрови війни.

Генуя, 24. липня. Німецький корпус експедиційний до Китаю прибув ту вчера. Привитали его генерал і офіцири тутешного гарнізона. Нині в полудне відїздить німецькі вояки в дальшу дорогу на пароході «Пруси».

Берлін, 24. липня. «Ostasiatische Corr.», пів-офіціальний орган тутешного посла китайського, радить китайському правительству, щоби старало ся зарадити роз'яреню німецького цїсаря та щоби своєму послови поручено сю місію. Даліше доносить ся часонись, що Європейці в Пекії імовірно ще живуть і остають під опікою китайського правительства аж до часу покінченя переговорів з Європою.

Льондон, 24. липня. В палаті громад заявив Бродрік, що губернатор Шантунгу відповів англійському послови, що одержав з кількох жерел віродостойні вісти, що послам і иншим чужинцям в Пекії не заповідано нічого злого; губернатор не знає, длячого англійський посол Магдональд не дає про себе ніяких вістїй. Бродрік додав, що англійске правительство не може няти віри декретам цїсаря, ані китайського правительства, поки не потвердить їх англійський посол.

Відень, 23. липня. Тутешний посол япанський, др. Восіда Сокуя уважає за невиключене, що чужі послї в Пекії остають при житю. Китайці держать їх у себе як запоруку, щоби в даній хвили тим певнійше можна приневолити чужі держави до згоди.

Льондон, 23. липня. Бюро Райтера доносить з Шангаю під днем 20. с. м., що англійський парохід виїхав з Вунгу, щоби взяти під догляд Лїгунгчанга.

Брукселя, 24. липня. Міністер заграничних справ зажадав від китайського посла, щоби послам в Пекії було вільно безпосередно зносити ся зі своїми правительствами.

Льондон, 24. липня. До бюра Райтера доносять з Бетлеген (в полудн. Африці) з дня 22. с. м.: Рекогносційний відділ разом з батерією артилерії стрітив вчера на захід від Бетлеген сильну позицію неприятелів. Англичане, не маючи сили, щоби змірити ся з Боерами, обсадили один горбок, але вечером виперли їх звідтам Боери. Англичани стратили 1 офіцира і 9 вояків.

З Кронштаду доносить Брудвод: Я гонив за Деветом від 16. с. м. Дня 19. с. м. прийшло між нами до завзятої борби, в якій полягло 5 Англичан, а 16 віднесло рани. Ніч помогла Боерам утечи.

Льондон, 24. липня. Келлі-Кені телеграфує з Блемфонтену дня 22. с. м.: Зелізня на північ від Гоннінгспрет перервана остатної ноци. Поїзд, що віз 100 шкоцких верховинців, дістав ся в руки неприятеля. Сильний відділ Боерів наближає ся зі сторони Гоннінгспрет. Всяка комунікація з Преторією перервана.

До милосерних сердець відзиваємо ся в справі убогой жінки, жени зложеного слабостию б. учигеля народного Людвика Снешка, яка не має ані достаточних средств, ані сиромоги заробкованя, щоби удержати себе і хорого мужа, якого опікою она обтяжена. Ласкаві жертви наша редакція передасть тижнево просячім.

Малий фейлетон.

БОГДАН ЛЕПКИЙ

СТРІЧКИ.

II.

Забула ти той чар розмови
У вечір тихий, вечір сірий —
Туман срібlistий вкрив діброви
І сум був без кінця, без міри.

Забула ти той жар могучий,
Що вперше відзивав ся в груди —
Покрили небо чорні тучі,
Ходім до хати, буря буде!

Забула ти той блиск таємний,
Що наші розпалив зіниці —
Впав грім як меч сталений, зимний
І дві нараз звалив ялиці..

Забула ти. — А я і нині
Хоть тільки, тільки лїт минуло,
Немов крізь хмари виджу сині
Всьо — як, коли і де що було.

І виджу — виджу ясно — чую
Твій кожний віддих, кожне слово,
На ново ти мене чаруєш,
Терплю і мучу ся на ново!

III.

Часом здаєсь мені, що всьо то привид, мрія,
І що я сам собі у дивнім сні приснив ся,
І дійсність, як лишень крилом своїм повію,
То вже мене нема, то вже я і розплив ся.

Розпливсь, неначе тїнь, як мрака над водою,
Як той далекий спів, що в тихий вечір лине
По цвітах, по траві з вечорною росюю —
І в темнім лісі гень, поміж ярами гине.

Розплив ся я. Не вжеж? Значить: мене немає,
І може, може вже ніколи і не буде...
Легоньким слявом на небі сонце сяє,
Ні звуків, ні красок, так тихо, тихо всюди...

IV.

Часом здаєсь мені, що всьо то сон, не ява,
Що всьо то сон, всьо сон поганий і томлячий —
І правда і любов, і розголос і слава
Всьо сон, а я лиш так... — так дуже — дуже
сплячий.

А ту мені чомусь — (Чому? то я не знаю),
Не вільно голови на подушку покласти,
І так я до часу по сьвітї сновидаю,
По часті нїби спю, то знов жию по часті.

Та все таки колись приїде тота хвилипа,
Що розберуть мені спокійне біле ложе —
І змовить >Отче наш< утомлена дитина
І тихо задріма. Чи тихо? Мій Ти Боже!

V.

Ні, я не хочу! Я —
Прецінь маю власну волю,
Не лякаю ся життя,
Але й о житє не стою!

Маю жити — так нехай
То житє мені смакує,
Бо яке-ж тото житє,
Сли — пїяк лиш несмак чує?

Бо яке-ж тото житє,
Сли до него треба буга?
Лучше вічне забугь,
Як та вічна мука, скука.

Моя гадка ось яка —
Гадка щира, не лукава:
Або жити для житя,
Або з тим житєм розправа.

Або як цінний малмаз
То житє по каплі пити,
Або ликнути нараз,
Якби чарку оковити.

Довгих слів короткий зміст —
З двох доріг єсть кожда проста,
Так тота, що через міст,
Як тота, що просто з моста!

VI.

А як колись надїде тая хвиля,
Що вже житя не стане в моїм тілі
Й на ложе смерти повалюсь з безсилля
І від страху заплачуть очи сьмілі —
Тогди, тогди одного лиш бажаю:
Нехай тебе побачать мої очи
Такою, як була в житя мого маю,
Побачать, спалахнуть, і... ний, буде що хоче!

Товариство взаїмного кредиту „ДНѢСТЕРЪ“

стоваришене з обмеженою порукою, Львів, ринок ч. 10
(дім „Просьвіти“).

уділяє позички за оплатою 5 1/2 % і 1% додатку на кошта адміністраційні, властителям ґрунтів і господарств до 500 корон за порукою двох відповідних ручителів або за інтабуляцією, над 500 корон тільки за інтабуляцією на першій місці, до сплати в ратах на 3 до 10 лїт. Сьвященники, не посїдаючі реалностей, мусять крім поруки двох ручителів предлєжити єще полісє житєву; обезпечитись можна через „Днѣстеръ“ в Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові після всяких можливих комбінацій.

Згадане Товариство приймає вкладки до опрочентованя від членів і третих осіб по 4%.

Удїл членський вносить 50 кор., вписове 2 кор.

Членом бути і позичку дістати може тільки член обезпечений в „Днѣстрѣ“.

Інформації уділяє Дирекція листовно або агенти Товариства взаїмних обезпечень „Днѣстеръ“.

Артистичне заведење ритовниче малярства шильдів. відливаня, таблиць, виріб печаток кавчукових і великий вибір кавчукових друкарень

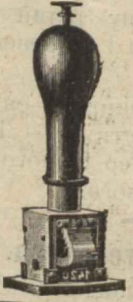
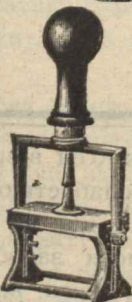
Генрик Шашіра

Львів, ул. Коперника ч. 3 (побіч аптеки Вн. Мікляша).

Виконує дуже красно всілякі роботи, а іменно: печатки кавчукові і металеві для громад і урядів парохіяльних. Шильди мальовані на шклї, дереві, блясі та полотні. Всїлякі лякерования, позолочуваня хрестів. Таблиці і шильди лянї з ріжних металів, таблиці наґрєбні і назви улиць, числа на дом и.

Гравури на металю та дорогих камінях, печатки, штанци, відзнаки, букви, монєграми, герби і гузики до упрєжи та ліберії. Марки печатковї, сляпки шпунт. для броварів. Кумєратори і стемплї на датум. Обцяги до вльємб, шабльовн. Краска до печаток та хемїчна краска до білизни.

Цїнники даром і франко.

— РІК ЗАСНОВАНЯ 1892. —

Товариство взаїмних обезпечень „ДНѢСТЕРЪ“

перше і одинокє руске Товариство асекураційне, припоручене Вєч. Духовєньству і вєім вірним Впрєосв. Митроп. і Прєосв. Еп. Ординариятам вєіх трєх єпархій, обезпечєє будинки, уридженє домашнє, скот, господарскї знаряди, збіжє в зерні і солонї, єїно в стогах і будинках против шкїд огневих.

Стан фондів гваранційних з двєм 31-го грудня 1899 вносить:

Фонд резервовий	245.814 кор. 2 сот.	486.145 кор. 92 сот.
Резерва премій	148.480 „ — „	
„ спеціальна	1.884 „ 80 „	
Фонд основний	72.000 „ — „	
„ ємєрїтальний	18.166 „ 60 „	

Тарифи „Днѣстра“ дуже умїрковані, услїва обезпечень корисні, а шкоди лїквідують ся безпроволочно. До кінця 1899 року вносили виплаченї шкоди 1,669.565 кор. 38 сот. Полїси „Днѣстра“ приймає Банк краєвий і Каси ошадности у Львові, Коломиї, Самборі, Долинї, Снятинї, Городенцї, Терєбовлї і Залїщиках при позичках гіпотечних.

На житє можна обезпечитись через „Днѣстеръ“ в Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає найкористніші услїва, представляє своїми фондами найбільшу гваранцію і видає поліси і квїти в рускїм язичї. Зголошеня о удїленє агєнцій в окрєстностях, де нема близько агєнтів „Днѣстра“, приймає ся. „Днѣстеръ“ виплатив агєнтам по кєнець 1899 р. провїзїї 216.714 корон.

Львів, ринок ч. 10. (дім „Просьвіти“)

Вєїлякі

КУПОНИ

вильєсовані

цїнні папері

виплачує без потручени
провїзїї або коптїв

Контора вимїни

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ

Гїпотечного.

Позички для пенсї. Гол. вимїн. обезп. і взаїмн. „Днѣстеръ“ на 5 1/2 % і 1% додатку на кошта адм.